

Mokasín

8.-11.5.2008

Ve čtvrtek jsme byli donuceni vstát brzo ráno, jelikož jsme měli sraz na Dejvické v 7.45. Mně to přišlo celkem vražedné, ale na mé námitky nebyl brán ohled. Tak jsme tedy vyrazili na Smíchovské nádraží v čele s Kubou a Votrubou. Do vlaku jsme se ještě vešli, a tak jsme byli všichni spolu. Všichni jako já, Míra, Kubík, Michal, Kiki a Lucka. Ve Vršovicích se k nám ještě přidala Karča. A tak jsme konečně v plné sestavě vyrazili k Sázavě.

Poklidná krajina ubíhala a my jsme se začali obávat, že vystoupíme pozdě, a tak jsme okamžitě při hlásání Zruče Nad Sázavou vystoupili. Nikoho přitom nenapadlo, kolik může mít Zruč zastávek. Tak jsme si náš plánovaný výlet krapet prodloužili. Museli jsme se za 12 minut dostat z jednoho konce Ledče na druhý bez kompasu a buzoly. Nakonec jsme se na nádraží dohrabali, ale pozdě. Tak jsme se s Karčou vydali na průzkum místního hradu. Po krátké procházce jsme se vrátili na nádraží akorát včas, abychom nastoupili do vlaku, který nás popovezl ještě blíže našemu cíli. Sledování cesty jsme tentokrát svěřili do rukou Míry. To nebyl ten nejšťastnější nápad, Míra se rozhodl že si zdřímne, takže cestu musel sledovat Kuba. Vlakem jsme jeli asi půl hodiny. Vystoupili jsme ve (cosi u Sázavy) a vydali se pěšky do Sluneční zátoky. Povinně jsme se museli kouknout na Foglarův pomník. Tam jsme si odpočinuli a vydali se dál. Sem tam jsme posvačili, osvěžili se ve špinavé Sázavě a pokochali se pohledem na řeku. Kolem šesté jsme začali hledat místo na spaní, až jsme našli krásné místo v lese. Rozbalili jsme si věci na spaní a šli připravovat ohýnek. Při ohýnku jsme zpívali chorály a hity od našich předních popových zpěváků a opékali si buřty. Nikoho ani nepřekvapilo když si Anorektik (Michal) vzal jenom půlku buřta. Uhasili jsme oheň poněkud zvláštním způsobem a pak jsme se postupně dohrabali až do spacáků.

Druhý den byl k snídani chleba se salámem, závin a zbytky z večere. Uklidili jsme po sobě ohniště, les i okolní louku a vydali se na další putování. Kuba rozhodl, že popojedeme autobusem do Světlé Nad Sázavou a tam přestoupíme na vlak. Bus nám jel za hodinku a tak se půlka šla podívat na místní studánku, kde doplnili zásoby vody a půlka zůstala hlídat batohy v místní autobusové zastávce. Tak jsme se dostali autobusem do Světlé. Tam nám jel vlak cca za 2,5 hodiny od našeho příjezdu. Kuba s Michalem rozhodli a šli nakoupit věci abychom měli co jíst. Ostatní cekali na nádraží. Když se Kuba a Anorektik vrátili, nějak jsme se shodli na nabídce místní hospody. Tak jsme měli luxusní oběd, zelňačku. Všichni se vesele nadláblí, napili a umyli na tamních toaletách (kde bylo nejobjednovanější zrcadlo, které nikdo z nás

pěkně dlouho neviděl). A zas jsme se uchýlili na nádraží. Ve vlaku jsme nějakým dosud neznámým způsobem přemluvili Karču, aby do Prahy vyrazila až ráno. Putovali jsme polem nepolem, z vesnice do vesnice, jedna krajina hezčí než druhá. Až jsme se dostali do (vesnice). Nejprve jsme byli v domnění, že jsme ještě daleko od našeho cíle. Tak jsme se posadili na hřišti a začali svačit a houpat se. Až k nám přišla nějaká babička a ptala se kam jdeme. Tak jsme ji to pěkně všechno pověděli a ona nám poradila, ať jdeme kratší cestou přes pole. Dali jsme na její radu a vydali se podél potoka. Měla pravdu, opravdu nešlo tábořiště minout. Najednou zelenou louku zdobila pyramida, kterou si všichni spletli s trochu nepovedeným tee– pee. Vedoucí Stopařů nás stylově přivítali a vysvětlili vše, co bylo nezbytně nutné. Nejprve jsme se utábořili na náměstí, to se nám nějak nezamlouvalo (obzvlášť mně, páč tam byl had, tak jsem toto místo kategoricky zamítla). Pak našly Kiki s Luckou pěkný plácek nahoře na kopci nad tábořištěm a tak jsme přenášeli všechny batohy nahoru. Opravdu to tam bylo hezké, ale nešel tam udělat soukromý ohýnek, který jsme prostě museli mít! Pak přijel Jéža, náš óóó velký šéf, a vysvětlil nám, že nahoře jsme jednak hrozně mimo a že prej než odtamtud dojdeme na latríny mohla by se stát nehoda (no dobře tohle neřekl, ale měl spoustu jiných pádných argumentů). Takže jsme se definitivně ukempili vedle umývárny v cestě na latríny. K věce byla čínská polévka

. Po nás přijeli Stopaři. Potom dlouho nikdo až se z lesa vynořil Zelený Kruh. No a jako poslední dorazil převážně(teda vlastně totálně) chlapecký oddíl z Dobříše. My jsme s Karčou u ohně ještě zpívali a pak jsme se všichni vydali na kutě. (pozn. Karči: náš zpěv měl odradit jistý oddíl od úmyslu udělat ležení přímo za námi. Bohužel, nezdařilo se. Cizí oddíl byl asi dost otrlý.)

A už máme třetí den. Jéža včera, to jsem zapomněla napsat, přivezl hroznou hromadu jídla. Přišlo mi, že si celkem žijem na to, že jsme na puťáku. Například já se probudila a hned jsem vyfasovala téměř čerstvé mléko, pomalu větší komfort než u nás doma. Pak bylo oficiální zasvěcení do tajů Egypta. Vedoucí pořadajícího oddílu předvedli povedené divadlo a tím nám vysvětlili, o co ve hře jde. Pak nás rozdělili do skupinek tak, že jsme nikdo nebyl spolu. Začali po 15ti minutových intervalech pouštět jednotlivé skupinky na cestu. Po cestě jsme si měli vyzkoušet různé tábornické dovednosti i např. obratnost. Na různých stanovištích jsme měli otestovat znalosti v zdravotvědě, komunikaci s lidmi ze skupinky i zjistit, jak fungují jiné oddíly. Když všechny skupinky získali kanopy (což bylo cílem), mohl Egyptský faraón klidně na druhý břeh. Odpoledne jsme měli pozdní oběd nebo dřívější večeři (to je na každého uvážení, co je mu milejší), každopádně to

bylo rizoto. Myslím, že všem po celkem dlouhé cestě chutnalo. Večer byl závěrečný slavnostní oheň i s pochodněmi. Chvilí se dokonce i zpívalo. Když půlka dětí u ohně nepochopila princip hry „Na!Co?“ usoudili jsme, že to opravdu nemá smysl a chtěli jsme jít spát. Nakonec nám bylo řečeno, že musíme ještě vydržet, že bude ještě program. Z programu se vyklubala extra bojovka. Šli jsme bez baterek lesem s kořeny, podél svíček přes mosty a se strašidly. Podle mě dokonalá bojovka. Na konci cesty jsme se měli dozvědět, jak naše skupinka dopadla. Na tu strašidelnou cestu jsme chodili v rámci urychlení provozu po dvou skupinkách. No a výsledky? Následující: 1) Zuzka se skupinou 2) Míra se skupinou 3) Michal, Lucka, Kiki, Vojta a jejich skupiny. No a pak jsme šli spát. Všichni byli unavení, a tak nebylo nijak těžké usnout.

Poslední den výpravy nebyl nijak zvláštní, snad jen bych si ho troufla nazvat mokrý. Ráno jsme se probudili kolem půl devátý, sbalili věci a začali se vypravovat. Votrubovi odjížděli autem, a tak vzali sebou cely a věci, co jsme nepotřebovali. Kolem desátý jsme definitivně opustili tábořiště a šli jsme skoro až do Čáslavi. Cestou jsme narazili na jemně zchátralé tábořiště Mustangu, ale aspoň jsme měli místo, kde jsme se najedli a chvíli odpočinuli. No a abych dokončila svoji myšlenku mokrého dne..... kamkoliv jsme se přiblížili k řece, museli jsme ji nějakým způsobem přebrodit a někdo měl dřevěné boty... ale nakonec jsme se úspěšně dostali do Čáslavi, kde jsme potkali Zelený vrch. Společně jsme nastoupili do přeplněného rychlíku Brno-Praha. Naštěstí jsme našli poslední místa a tak jsme si i sedli. Rychlíkem jsme měli být v Praze asi ve tři hodiny. Nikdo ovšem nečekal, že rychlíkem pojedeme asi půl hodiny. Na jedné nejmenované zastávce jsme najednou zastavili a nikdo netušil, co se děje. Až se po vlaku roznesla fáma, že vlak nefunguje. Nakonec se fáma ukázala jako fakt. A tak jsme s davem vystoupili. Hned jsme měli možnost přestoupit na jiný vlak. Jéžá nás dovedl až do předního vagonu, který byl, jak jinak, plný a tak jsme se se slovy, že máme lístek do rychlíku, uvelebili v 1. třídě. Do Prahy jsme tedy doputovali v klimatizovaném patře. V Praze jsme na zastávce tramvaje potkali opět Zelený vrch, který evidentně jel ve stoje, páč byli celkem zničení. Tak to je oficiální konec výpravy. Ten neoficiální končí asi o půl hodiny dříve. A proč? Právě na Holešovickém nádraží se od nás odpojily Lucka a Kiki. My ostatní jsme jeli až na Šárku, Jéžá se ale odpojil už na Dejvické. Na Šárku tudíž jel jen Anorektik, Míra a já.

Výprava podle mě dopadla nad očekávání dobře. Bylo hezké počasí a všechny vlivy přírody nám, zdá se, přály. Doufám, že za rok můžeme počítat s větší účastí oddílových dětí.

Mokasín 2008

Napsal uživatel Karča

Pondělí, 17 Srpen 2009 12:13 - Aktualizováno Úterý, 25 Srpen 2009 11:31

Zuzka